

har soldet opsvinget op, og mange andre gode temaer, som jeg tror dagbladet Politikens fortræffelige karikaturtegner, Roald Als, på udmærket vis har kommenteret gennem årene. Så det vil være relativt simpelt at videreføre Roald Als' arbejde. Det er en anden figur, der skal skitseres, men teksterne vil absolut være de samme.

Men jeg tror, fru Ulla Tørnæs som politisk ordfører for Venstre vil nå til den samme konklusion som hendes forgænger på jobbet: Det er lidt træls at høre på i længden, også for én selv, og hvis det oven i købet ikke engang er rigtigt, er det endnu mere træls.

Fru Ulla Tørnæs var også inde på en kritik af pinsepakken, og den kritik vil jeg gerne kommentere på nogle enkelte punkter:

For det første blev der sagt, at pinsepakken er en urimelig straffeaktion over for boligejerne.

Skal vi ikke et øjeblik komme ned på den gode, fagre, frugtbare danske jord igen her op til høsten og slå følgende kendsgerninger fast: Ændringerne i rentefradraget og i ejerboligbeskatningen, som nu i morgen bliver en realitet, har til hensigt at stabilisere ejendomspriserne, så genbelåningen bremses og den private opsparing stabiliseres. Så enkelt er det.

Og fru Ulla Tørnæs ved udmærket godt, at det i virkeligheden også er partiet Venstres inderste ønske at få aftrappet støtten til gældsætning og at få forstørret præmien for gældsafvikling. Jeg har aldrig hørt andet fra partiet Venstre, og jeg undrer mig egentlig over, at vi ikke kunne blive enige i denne runde, for har det ikke altid været sådan, at partiet Venstre går ind for, at det kan betale sig at spare op, og at det ikke kan betale sig at stifte gæld?

Jeg kan ikke finde logikken. Hvis jeg var partiet Venstre, så ville jeg faktisk gå til regeringen og sige: Hurra, hurra, lad os sætte os ned og få aftrappet det rentefradrag.

Det andet, fru Ulla Tørnæs var inde på, var, at også de mindre indkomster må bære byrden i denne omgang, og fru Ulla Tørnæs var inde på, at regeringen ikke har talt om de grønne afgifter.

Jo, det er da ved gud, vi har. Vi har sagt ligeså, at de grønne afgifter også bæres af de mindre indkomster, og ingen i regeringen har lagt skjul på, at alle i det her samfund kommer ud for en økonomisk stramning. Det eneste, vi har sagt, er, at det er en retfærdig fordeling. Og jeg vil da ikke et øjeblik afvise, at også lavindkomsterne bærer de grønne afgiftsforhøjelser og de

afgiftsforhøjelser, der i øvrigt er gennemført. De er bare til at bære også for de mindre indkomster, og når vi sammenholder dem med de skattelettelser, der ligger i de samlede skattejusteringer, er de især til at bære.

Så er der pensionsbeskatningen: Det buldrer lidt tomt, når retorikken hæves så højt, som den gør i fru Ulla Tørnæs' indlæg.

Når det gælder pensionsbeskatningen, skal vi så ikke slå følgende meget konkrete forhold fast:

Der er ikke tale om den dramatiske stramning, som især pensionsforsikringsselskaberne påstår. Og nogle af de regnestykker, som præsenteres af kritikerne i branchen, bygger på vidtløftige gætteri om renteutviklingen i de næste 10-20 år. Men ikke som en halvstuderet røver, men som gammel økonom har jeg aldrig kunnet regne ud, hvordan renteutviklingen med sikkerhed former sig i de næste 20 år, og jeg tror heller ikke, at man kan studere sig til det, uanset om man hedder direktør dit eller dat i det ene pensionsforsikringsselskab eller i det andet.

Næh, lad os nu igen holde fast i, at den væsentligste ændring er, at nogle gevinster afregner skat lidt tidligere end i det gamle system, og at aktier får en afgift på 5 pct. af den årlige gevinst.

Til gengæld får pensionskasserne og fondene langt friere muligheder for at placere deres investeringer i aktier, end de havde før, og det vil så igen give højere afkast til pensionssparerne på sigt.

I virkeligheden er det igen et meget fornuftigt og ikke uretfærdigt skridt i retning af, at uanset hvor man placerer sin opsparing, giver det den samme skattemæssige behandling på sigt og dermed i virkeligheden også den frihed med hensyn til valgmulighederne, som partiet Venstre jo også har som et grundlag i sit samlede idékompleks.

Og jeg kunne nævne andre ideer på det her felt i mit svar på fru Ulla Tørnæs' indlæg, men det vil jeg egentlig afholde mig fra, for jeg er ikke sikker på, at det er det, der egentlig er kerne lige nu. Nu gælder det om at forsvare, hvorfor man ikke turde være med ved bordet, og nu når vi nok ikke så meget længere på grundlag af de konkrete argumenter. Men kom endelig an! Jeg har mere i posen, hvad substansen og seriøsiteten angår.

Så til det andet hovedpunkt i fru Ulla Tørnæs' kritik: Et ukontrollabelt forbrug i den